

Η διάπλασις δοπήζεται τους φίλους της: Βουκέφαλον ([Ε]) μὲ πολλήν μου εύχαριστην έδιάβασα τὴν μετάρραστον σου; Μικρόν Ατέλια ([Ε]) πού ἐπῆγε εἰς τὸν Φασουλῆν καὶ εἰς τὴν σκηνὴν νεκροταφεῖον καὶ ἀπὸ τὸν φόδον τῆς δὲν ἔκοψθη τὸν νύκτα καὶ μάλιστα ἀρρώστησε: περαστικά! Ερυθρᾶν Νίκην ([Ε]) τάποτελέσματα τῆς Μεταφορέως: ἐκ τοῦ Γαλικοῦ θὰ δημοσιεύσουν ίσως εἰς τὸ προσέχεις! Αρχιζιάνιον ([Ε]) ποῦ μὲ βεβαιώνεις χωρὶς κολακείας: διτε ποτὲ τὸν δὲν ἔδιάβασε ωραίων μυθιστόρημα ἀπὸ τὸν Τρεῖς Ακολούθους: μὰ τὸ πιστεύω! Φλιόβον τῆς Θαλάσσης ([Ε]), τὸ ἀνέδοτον τῆς «σαρπαντάς» χαριτωμένον· κάποτε θὰ τὸ δημοσιεύσω! Ελεφήνορα (διτε, δὲν σου ἔχω θυμόσῃ καὶ μὴν ἀνησυχῇς εἰμιτορεῖς νὰ μου γράψῃς καὶ νὰ λαμβάνης μέρος παντοῦ) Πτερωτήν Ελείδα ([Ε]), ξέκαις πολὺ καλὴ νὰ μου γράψῃς καὶ νὰ ναναπληρώσῃς τὸν ἄπογο ἀδελφόν σου: ηθελα δημοσιεύσω νὰ μου ἔγραφες καὶ... διὰ λογαριασμὸν σου! Χαρὸν τὸν Γερέων (χάρμεις τῶρα καὶ φωνητικὴν μουσικὴν; ἔ, μὰ βέσαια, τὸ μάθημα αὐτὸν εἶνε δυσκολιάτον καὶ μάλιστα εἰς τὴν ἀρχὴν) Χιακὸν Φάρον (ἔχει καλῶς) Εντυές Μέλλον (τὸ αὔτον εἶνε... διτε πρέπει νὰ ἔχῃς δίλγην υπομονήν) Σεντενέμενόν Πηγορεύειν (εὐχαριστῶν θερμῶς διὰ τὸ ξεσπάθωμα: [Ε] ἡ επιστολὴ σου μὲ εὐχαριστησης πολὺ ἀλλ' ἡ ἐπιθυμία τὸν φίλους σου — προσήκη τεσσάρους σε! διων εἰς τὸ φύλλον, — δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἐκπληρωθῇ ἀνεν μεγάλης αὐξήσεως τῆς συνδρομῆς) Ναυαγὸν τῆς Κυθίας (διεβίωσα τὴν ὥραν ἐπιστολὴν σου [Ε] πρὸς τὸν κύριον Φαίδωνα, ὁ ὀποῖος ἐπίσης ἔχει τὴν ἰδέαν διτε κάποιον εἶναι γίγην, καὶ θὰ προσταθῆσῃ) Ωμόλοδα Αχιλέα ([ΕΕ]) ποὺς τὸν πιδένει τῷρα! εἶνε.. φοιτητής! εὐγέ τοι δρῶς, απὸ τόσο μικρός! Ερυθρόδεδεμον ([Ε]) σου ἔστειλα χάρτην τὸν Λύσεων καὶ ἔχαδενα ἐκ μέρους σου τὴν Πίσταν! Οδύγον τὸν Μονοπάρανον ([Ε] διὰ τὴν.. κρητικάτην ἐπιστολὴν!) Αὐτόνομον ([ΕΕ]) διὰ τὴν ἐνθουσιώδη ἐπιστολὴν θερμῶς εὐχαριστεῖς διὰ τὸ μελετώμενον σχεδίου) Νόρμαν ([Ε] εἴδε νὰ πραγματοποιήσῃ ἡ ἐπιθυμία σου γρήγορα) Βανίλιαν ([Ε], δὲ καὶ σήμερα μπορεῖ νὰ γελάσῃς μὲ τὸν Καρακούζην αἱ πρότασεις σου εἰς τὸ προσέχεις! Οὐδέτερα ([ΕΕ]) ματ' εὐχαριστησεως ἀνέγνωσα τὰ περὶ φίλας πειρεργάτατα αὐτὰ που ἔστειλες εἰς τὸν Ανανίαν! Αὐδραν τῆς Ανοιξεως (εἰς τὸν Διαγ. τῶν Λύσεων Μαΐου-Αὐγούστου 1901) ἔγραψες ἡλικιαν 11 ἑταῖν καὶ φυσικὰ κατετάχθης εἰς τὴν Μικρὰν Τάξειν πῶς ἡτο λοιπὸν δυνατὸν εἰς τὸν Διαγωνισμὸν Δεκευρίου-Μαΐου 1905 νὰ καταταχθῆς εἰς τὴν Μεγάλην; τόσο γρήγορος μεγαλώνεις ἔστι; Ελληνικὴ Νήσον ([ΕΕ]) εὐχρατα λοιπὸν νὰ πεταχθῇ γρήγορα καὶ τὸ μπαστοῦν! Ηρωίνον Αρκαδί (αὐτὸν ἔλειπε τῷρα!..) Υπέρ Πατρίδος ([ΕΕ]) τὸ δόποιον μου ἀναγγέλλει καὶ ἔνα σπουδαῖον: διτε ἡρικινεν ἡ προεκλογικὴ κίνησης τοῦ... Δημοψήφισματος: ἡρικινεν δηλαδὴ νὰ φινωρίζωνται τὰ ώραιότερα δινούμνα! Πράσινον Φύλλον (χαίρω ποὺ σου ζεσεν· ἡ ἐκλογή μου;) Κολυμβητὴν τὸν Καριεσίν (δέν σε μαλῶν, ὀλλὰ νὰ μου γράψῃς!) Χενσότερον Αγρού (πόποτε διτε εἶνε ἀπλῆ σύρπτωσις) Ιδαν καὶ τῆς Ελλάδος ([Ε], δὲν περιέρχει! πάντα εἶνε καρδες ν' ἀναπληρώσῃς τὸ αποδεσθέν!) Νησηδόν τῶν Αργάφων ([Ε], ναι, ὀλλὰ δὲν εἶπα πάλιν τόσον σύντομα καὶ ἀραιά!) Μικρὸν Λεσβίον ([Ε], διτε, ἡ φιλογραφία ἐν μοῦ ἀρέσει καὶ δὲν ἔνονταν χρησιμότητα τοιούτου Διαγωνισμοῦ) Διογένην τὸν Σινιούτα (ἔστειλα) Κυανούν Σπλήισον ([Ε]) διὰ τὴν ὥραν ἐπιστολὴν ὀλλὰ διατε γράφεις μὲ κόκκινο μελάνι;) Χιόνα τοῦ Ταϊγέτου (ἔστειλα) Σέργην Ρ. (περιμένων) Πολικὸν Σέλας ([ΕΕ], ἡ ἐπιστολὴ σου χαριτωμένη· δηλεῖς μισθοῦ φράγκο, διότι τὰ γραμματόσημα

ποῦ ἔστειλες, ὡς μεταχειρισμένα, δὲν ἔχουν καμίαταν ἀξίαν) Ποτύκια τὸν Μαργαρᾶ (ἔστειλα 45.) Χειμωνάτην Λακάδα (ἔ, θὰ πέσῃ καὶ ὁ δέρας! ἔτεδε... ὃν ἀργίσουν βροχαῖ;) Ομιχλώδη Ψυχήν (θερμὰς εὐχαριστησας διὰ τὸ ξεσπάθωμα σου ἀπαντῶ δον εἰμιτοροῦ δὲν βλέπεις τί γίνεται: κάθε φίλος ποὺ με ἀγαπᾷ, πρέπει νὰ είνεις επιεικής;) Γόρδολαν τῆς Βενετίας ([ΕΕ]), εἰς τὴν ἔρωτεσιν του ἀπαντῶ διχ;) Μικρὰν Ανθοκόμουν κτλ. κτλ.

Εἰς διασις ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 20 Αὐγούστου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομητας, παρακαλοῦνται, διὰ νὰ μὴ παραπλητη τὸ φύλλον των, νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖον μας, συναποστέλλοντες καὶ 50 λεπτὰ διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταντύλας.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 7 Οκτωβρίου οχότερα τὴν λύτρων, τει τοι δύνον δεον νὰ γράψως τὰς λύτρεις των οἱ διαγωνιζόντοι, πολεῖται τὸν θηραρίου μισθούς φιλοτελεῖς φ. 1

429. ΔΕΞΙΓΡΙΦΟΣ.

Τὸ πρῶτον μου σὲ προσκαλεῖ, Τὸ δευτέρον μου σ' ἔρωτᾶ, Τὸ τρίτον ἀκρωτήριον, Τὸ δέλτον μέρος μηχανῆς:

*Ευτάλη διὸ τὸν Ποιόλου.

430. ΣΤΟΙΧΕΙΟΓΡΙΦΟΣ.

«Οκας ἔχω ἀν μάρφησης, Βασιλῆς δὲ μὲ γωρίσης. »Αν μου κόψῃς τὸ κεφάλι, Ἀργονάτης δὲ προβάλῃ,

*Ευτάλη διὸ τὸν Αστερέντος Οδρανον.

431. ΑΕΝΙΓΜΑ.

Γνωστὸς βιζαντίνος τὸ ἀρσενικὸν μου. Χώρα ἑλληνικὴ τὸ θηλυκὸν μου. Μονή ἴστορικὴ τὸ οὐδέτερόν μου.

*Ευτάλη διὸ τὸν Αλαργά.

432. Κυδόλεξον.

★ ★ ★ = Επίρρημα χρόνου. ★ ★ ★ = Πηγόν. ★ ★ ★ = Ἐργαλεῖον.

★ ★ ★ = Πρόσωπον τῆς Αγ. Γραφῆς.

*Ευτάλη διὸ τὸν Ναυδέρον Κατσούνα.

433. ΕΠΙΓΡΑΦΗ.

ΧΕΙ ΙΡΤ ΧΝΙ ΡΑΕ ΕΙΠ

*Ευτάλη διὸ τὸν Οὐγον τον Μονοπάραν.

434. Φύρδην-Μέγδην.

Ἐλιφι δανίπειτα λαβήνειος δινούμναον θυ. εάσεις. *Ευτάλη διὸ τὸν Αυδουνον Οὐγανον.

435. ΛΟΓΙΟΤΑΞΙΟΝ.

Ποσος Αὐτοκράτωρ ζητεῖ τὴν ἀδειαν νὰ προφέρῃ τὸ δόνομον ἔνος θηρίου;

*Ευτάλη διὸ τὴν Περιφοτης Καθεδας.

436. ΠΟΙΚΙΛΗ ΑΓΓΕΛΙΑ.

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν ζητουμένων λέξεων, τὸ δευτέρον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς, ἀποτελοῦν τόνους ἀρχαῖοις βασιλέως τῆς Αίγυπτου:

1. Μετάλλον. 2. Κράτος τῆς Εύρωπης. 3. Σινιούτα (ἔστειλα) Κυανούν Σπλήισον. 4. Αρχαῖον γραφούμενον.

*Ευτάλη διὸ τὸν Αετον της Μακεδονιαν.

437. Φωνηγεντόλεπον.

π - φν - στς - ρςτς

*Ευτάλη διὸ τὴς Εστινης Εσπέρας.

438. ΓΡΙΦΟΣ.

αν αν αν αν αν αν
επ! Τ Φ αν αν αν αν
αν αν αν αν αν αν
*Ευτάλη διὸ τὴς Αναμνήσεως τῆς Καρδανου.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Ημερατικῶν Ασκησεων τῶν φύλλων 20 και 30

328. Νικόλαος (Νικο, λαβός.) — 329. Ιασπι-

άσπις. — 330. Αράφ. Φαρά.

331. Π Μ ΙΙ 332. Βούλον πάσιν

Ο Ε Α ἀρέσκειν μῆσαντερ

ΔΤΝ μόνον ('Η ἀνάγνω-

ΚΑΡΩΤΙΣ σις ἀρχεται εἰκ τοῦ Β

ΑΙΝ Η Ο Ο νου καὶ προχωρεῖ μα-

Σ Ν Σ ανδρεῖδες, εἴται εἰς

τὸ δεύτερον τετράγω-

νον, διπού ἄρχεται εἰκ τοῦ Ι καὶ προχωρεῖ μόνο-

ως.) — 333-335. 1. Αἴξ (ἀΞΙΑ...) 2. Θάση (ἐ-

ΣΩΘησαν...) 3. Αγελάς (σκύλος ΑΔΔ' ΕΓΑ-

ΥΓΙεστος...) — 336. 9+8-7x6 : 5+4-3x2+1

= 27. — 337. ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ - ΜΕΛΙΠΟΜΕΝΗ

(Δῆμος, Ιαπετός Αλλος, Πάπας, Λεμονέα,

Αμμων, Σενεκας, Ιανός, Σωτηρία.) — 338.

Τσχύς μου ἡ ἀγάπη τοῦ λαοῦ. — 339. Ει ληδί-

σι φωνην οὐ κοχ ζητειν (ἐν ιχθύς ύψος οὐν οὐνού

— 340. Αύτηνος (αὐτό, ιάνος.) — 341. Πιν-

δάρος πινδός — 342. Ιάσων - Αίσων. — 343.

Ενδύν (έν, δύν.)

344. ΔΑΡΕΙΟΣ 345-346. 1. Ο Αίσω

Άλερμάλης δεν ήτο μόνος. Κατόπιν του έπροχωρησαν και είσηθλον ένας παχύς Όλλανδος συνταγματάρχης με άγαθον και γελαστόν πρόσωπον, και ένας Γερμανός σημαιοφόρος του ιππικού, μαχαρίς, στεγγός και άδυνατος, πρασινότερος είς το πρόσωπον και όπο τὸν πράσινον τελαμώνα, από τὸν δύοιον ήτο άνηρημένον τὸ ξέφος του.

"Ητο όλοφάγερον ὅτι οἱ τρεῖς αὐτοὶ παληκαράδες εἶχαν ἥδη παραπιῆ, εἰς ὑγείαν τοῦ πρίγκηπος Εὐγενίου καὶ εἰς... βάρος τῶν ἐντοπίων. Οἱ λόρδος μάλιστα ἔφαινετο ἀποφασισμένος νὰ πνιξτὴ εἰς ποταμὸν τζινέβρας τὴν ἀποτυχίαν τῆς ἐνδρας, τὴν ὅποιαν εἶχε κάμη πλησίον τοῦ Σέλλα.

Ἐγγωρίζεν ἡ κυρία Φέγκτελ τί εἶδους ἄνθρωποι ἦσαν οἱ ἐπισκέπται τῆς δὲ ἀυτοῦ, μὲ ἀναστεναγμούς, ἔφερε καὶ ἐποπθέτησεν ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι τρία ποτήρια καὶ ἔνα πήλινο κανάτι ἀρκετὰ μεγάλης χωρητικότητος, ἐμπρὸς εἰς τὸ δύοιον ἐτραπεζούμενον οἱ τρεῖς, μὲ καταφανή εὐχαριστησιν.

Καθὼς εκατέβαζε ποτῆρι στὸ ποτήρι ὁ λόρδος, περιστότερον μεθυσμένος δύον ἐπίνε, ἀγέπτυσσε με στόμφον τὰς δῆθεν στρατιωτικάς του γνώσεις.

Ωμιλοῦσε τόχα σὰν ἀρχιστράτηγος, καὶ ἔλεγεν ἐκ τῶν προτέρων τί θὰ ἔκαμψεν ὁ πρίγκηπος Εὐγένιος καὶ τί δὲν θὰ ἐτολμοῦσε νὰ κάμη ὁ στρατάρχης Βιλάρ.

— Αὐτὸν ποὺς αἱρέγει, λόρδε μου; ἀπήγητον δὲ καὶ ἔλεγεν ἐκ τῶν προτέρων τί θὰ ἔκαμψεν ὁ στρατάρχης Βιλάρ.

— Οσοι γιὰ μᾶς, ἐμεῖς θὰ κυτισθωμεῖς, ἥσυχοι, ἀπὸ τὰ ὑψη τῶν ὄχυρωμάτων μας;

— "Ετοι νομίζετε, λόρδε μου; ἀπήγητον δὲ καὶ ἔλεγεν τὸ κανέλια στρατεύματα νά μας ἐπιτεθοῦν ἐδῶ;

— Νά μας ἐπιτεθοῦν ἐδῶ; Δὲν εἴσθε κανέλια, συνταγματάρχα μου. Σκεφθῆτε πῶς ἔχομεν ἐδῶ 23 ἥλις ἀγγλικὰς καὶ αὐτοτρικάς, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ 10 ὄλλανδικὰ τάγματα μέσα εἰς τὴν Δεναίν καὶ τὰ 7 ἄλλα ποὺ εἶνε στρατοπεδεύμενα εἰς τὴν Τιώ, ἔτοιμα γὰρ τρέσουν εἰς τὴν πρώτην πρόσκλησιν. Βάλτε καὶ 6 πυροβολαρχίας μὲ 4 κανόνια τὴν καθεμίαν, καὶ θὰ δῆτε ὅτι ἀρκοῦν αὐτὰ πολὺ εὔκολα ν' ἀντισταθοῦμεν, ὡς που γὰρ ἔλθη εἰς βοήθειάν μας ὁ πρίγκηψ... Καὶ μάλιστα, εἶμαι τόσον βέβαιος πῶς

θὰ τὴν πάθουν οἱ Γάλλοι, ωστε προτείνω νὰ πιοῦμε εἰς ὑγείαν τοῦ κ. Βιλάρ τὴν χρείανται καὶ πολύ, ὁ κακομοίρης ὁ στρατάρχης!

(Ἐπεται συνέχεια.)

ΚΙΜΟΝ ΔΛΚΙΔΗΣ

[Κατά τὸ γαλλικὸν τοῦ E. Δὲ "Aρμ."]

Η ΑΡΡΩΣΤΙΑ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑΛΗ

Κωμικὸς διάλογος διὰ παιδικὸν θέατρον Φασονῆ.

Εἰσέρχεται δὲ ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ΠΑΣΧΑΛΗ, διὰ νά του κάμη τὸ διατάξεον μάθημά του

ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ. — Καλημέρα, κύριε Πασχάλη.

ΠΑΣΧΑΛΗΣ. — Καλημέρα, κύριε καθηγητά μου.

ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ. — "Εχετε διάθεσιν σήμερα;

ΠΑΣΧΑΛΗΣ. — "Αν καὶ κάμνει τὸ σηστητή, δὲν εἶμαι ὅμως ἀδιόθετος.

ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ. — "Α! ἂ! ἐκατάλαβα.

Καὶ τὸ μάθημά σας, τὸ γάμωρίζετε;

ΠΑΣΧΑΛΗΣ. — "Έγω, το μαθημά μου τὸ γνωρίζω δὲν γνωρίζω ὅμως ἀν με γνωρίζῃ καὶ αὐτό.

ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ. — Δηλαδή, τί ἐννοεῖτε;

ΠΑΣΧΑΛΗΣ. — Δηλαδή, ἀν κέρετε εσεῖς πῶς δὲν τὸ ξέρω, τὸ ξέρω πολὺ καλά! πῶς ἔτσι θὰ εἶναι μάχη ἐγώ, κύριε καθηγητά μου, πῶς θέλετε νὰ ξέρω ἄν το ξέρω; Καθηγητής εἶμαι ἐγώ για τὸ ξέρω ἄν ξέρω τὸ μάθημά μου;

ΠΑΣΧΑΛΗΣ. — Χρρρ... χρρρ... χρρρ.

ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ. — Πηγαίνω νὰ φέρω ἔνα κανάτι νεροῦ, νά σας περιχύσω τὸ κεφάλι, καὶ ἔτσι νὰ συνέλθετε;

ΠΑΣΧΑΛΗΣ. — Δηλαδή, ἀν κέρετε εσεῖς πῶς δὲν τὸ ξέρω, τὸ ξέρω πολὺ καλά! πῶς ἔτσι θὰ εἶναι μάχη μου;

ΠΑΣΧΑΛΗΣ. — Δηλαδή, οὐδὲν μερικήν, θέλετε τὸν ξέρνοντας;

ΠΑΣΧΑΛΗΣ. — Δηλαδή, δὲν μπόρεσα νά τα κάμω. Δὲν μποροῦσα...

ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ. — Πώς δὲν μηποροῦσατε; Λέτοις ηδαί τοι μηποροῦσατε;

ΠΑΣΧΑΛΗΣ. — Δηλαδή, ηδαί τοι μηποροῦσατε;

ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ. — Καὶ τι εἴχατε;

ΠΑΣΧΑΛΗΣ. — Είχα μιαν ἀρρώστια παραπολὺ σοφαρή... ἔξχασα πῶς τὴν λέγει. Τώρα ὅμως εἶμαι πολὺ καλάτερα.

(Μίμησις.)

ΦΟΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Η ΚΑΡΑΜΠΟΛΑ

(ΜΥΘΟΣ)

Περνῶντας τὸ κυριό δένας ἀγωγάτης, Εἰχ' ἔνα γάτο στὸ μουλάρι του δεμένο. Τρέχει ἀπὸ ποιόν δένας μικρές χωριάτης Καὶ πάνει ἀπ' τὴν σύρα τὸν γάτο τὸν καταμένο.

Πόνεσε δὲ υάλοισθητος, ως φάνεται, γατές; Σᾶς ἐπαναλαμβάνω: δὲν θέλω γάτα μου κάνετε τὸν γάτυνο!

ΠΑΣΧΑΛΗΣ. — Απ' ἐναντίας, κύριε καθηγητά μου, ἀπ' ἐναντίας! ἔγω σύτε τὸν καυματίνο μέν δὲν κάνω.

ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ. — Διότι εἰσθε κοιμισμένος, καθὼς βλέπω αἴστη τὰ μάτια σας, ποὺ κοντεύουν γάτανταν τοῦ πατέραντος.

Οπούντε δένας εἶναι, ως βλέπετε, ἀλισίδα

Τὸ κακὸ ποὺ θὰ κανήσει στὴν σένη κασίδα Ξαναγυρνᾶ κακὸ σ' ἐστὲ μὲ καραμπόλα.

(Κατὰ τὸ Ιστάν, τοῦ Ραμών Δὲ Καμπούμορ.)

ΠΑΣΧΑΛΗΣ. — Λίμνη εἶναι... λίμνη!

ΜΙΜΗΣΙΣ ΙΣΜΗΝΟΣ

ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ. — Πάλιν τὰ ίδια; Αὐτὸν πλέον μπορεῖτε καὶ μόνος σας γάτα μάτια τὸ πῆτε. Εἶναι τὸ ἀντίθετον τῆς νήσου. Ευπέρος λοιπόν! Λίμνη εἶναι μέρος...

ΠΑΣΧΑΛΗΣ, διακόπτων. — Μέρος θαλάσσης... περιβρέχομενον πανταχόθεν ύπο τῆς ξηρᾶς!

ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ. — Ούφ! εἰσθε ἀδιόρθωτος, βλέπω, κύριε Πασχάλη. Πάρτε τὸ βιβλίο σας γάτα τὸ δένας!

ΠΑΣΧΑΛΗΣ, παίρνει τὸ βιβλίον, ἀλλ' ἐνώ κάμηται διαβάζει, τὸν...

ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ. — Αϊ! λοιπόν, κύριε Πασχάλη;

ΠΑΣΧΑΛΗΣ. — Καλημέρα, κύριε Πασχάλη;

ΠΑΣΧΑΛΗΣ, πέταξε τὸ βιβλίον,

ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ. — Αϊ! λοιπόν, κύριε Πασχάλη;

ΠΑΣΧΑΛΗΣ, δένει ἀπαγάπη.

ΠΑΣΧΑΛΗΣ. — Κύριε Πασχάλη, δὲν ἀκούετε πού σας μιλῶ;

ΠΑΣΧΑΛΗΣ. — Έγω, το μαθημά μου

ΠΑΣΧΑΛΗΣ. — Χρρρ... χρρρ... χρρρ.

ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ. — Πηγαίνω νὰ φέρω ἔνα κανάτι νεροῦ, περιχύσω τὸ κεφάλι σας.

ΠΑΣΧΑΛΗΣ. — Δηλαδή, δὲν μηποροῦσατε;

ΠΑΣΧΑΛΗΣ. — Δ

ένα κόμματάνι απ' τὴν οὐρά! Τίποτε
ἄλλο δὲν μένει πιά απὸ τὴν Ψιφίκα!

Η Ἀννούλα βάζει τὰ κλάματα.
Τρέχει ἡ νταντά της καὶ ἡ Ἀννούλα
τῆς ιστορεῖ τὸ δυστύχημα. Η νταντά
φωνάζει:

— Ό ποντικός τὴν ἔφαγε!
Ποντικός γὰ φάγη γάτα; Καλὲ ὁ
κόσμος ἀναποδογύρησε!

Θὰ σᾶς τὸ ἐξηγήσω ἔγω: Η γάτα
τῆς Ἀννούλας ἦταν ἀπὸ ζάχαρη! . . .

ΑΚΑΚΙΑ

Ο ΕΛΕΦΑΣ ΤΗΣ ΑΜ.ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΚΟΥΚΟΥΜΠΙΜΠΗ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΑ)

ΙΓ'

Απὸ τές φωλιές τους, ἀπὸ τές μονιές τους, ἀπὸ τές σπηλιές τους,
έβγηκαν ὅλα τὰ θηρία καὶ τὰ ἀγρίμια καὶ τὰ πουλιά, κυνηγημένα ἀπὸ
τοὺς οκύλους καὶ ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτες μὲ τὰ κοντόξυλα.

Ίδετε πῶς ἐγέμισε ὁ κάμ-
πος! Νομίζει κανεὶς ὅτι ἥθιαν

Τὰ ζῶα περνοῦν ἡσυχα-ἡσυχα. Οἱ πίθηκοι μάλιστα ἔχουν ὄρεξιν νὰ
κάμνουν καὶ τὰ συνειθισμένα τους ἀστεῖα. Κανένας φόνος, καμιὰ λα-
δωματιά, κανένα πένθος, καμιὰ τρομάρα εἰς τὸ κοπάδι τῶν ζώων. Θά
ἔλεγε κανεὶς πῶς διασκεδάζουν μὲ τοὺς κρότους. Καὶ περνοῦν ὅλα σὺν α-
καὶ ἀβλαβῇ.

Μά τι συμβαίνει; Μήν εἶνε μαγευμένα τὰ ζῶα τοῦ βασιλείου ἐκεί-
νου καὶ δὲν τὰ πιάνει φωτιά; ἡ μῆπως ὁ Βασιλεὺς ἔξεχασε τὴν σκοπο-
βολή του καὶ πυροβολεῖ στὸν ἀέρα;

Διάδολε! μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ σωρὸ καὶ ὁ πιὸ ἀδέξιος κυνηγὸς θὰ μπο-
ροῦσε νὰ σκοτώσῃ.

Κάτι ἄλλο λοιπὸν θὰ συμβαίνῃ.

(Ἐπεται: συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ·ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΤΡΟΧΟΣΠΙΤΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'. (Συνέχεια)

— Εμαθεὶς ἐπὶ τέλους τὸ τελευταῖο
μέρος τοῦ λόγου, ποῦ βγάζεις εἰς βάρος
τῶν χυριῶν ποὺ τυραννοῦν τές ὑπηρέ-
τριες τῶν; — ἡράτησε τούλαχιστον διὰ
δεκάτην φοράν ὁ Πετρογιάννης τὴν ἀ-
δελφήν του.

— Τὸ ἔστρω καλλίτερα παρὰ ἀπ'

ἔξω, εἰς τὸ τέλος! τῷ ἀπήντησεν ἐκεί-

νη πεισμωμένη, διοτι ὁ ἀδελφός της ἐφά-

νη πῶς δὲν εἶχε πολλὴν πεποιθησιν

τῆς εἰς τὴν ἴκανότητά της.

— Μὲ φοβίζεις, Μαργαρώ, μὲ τὴν

ἀφοίαν σου. — Η Γρατσιέλλα λέγει διτὶ

ποτὲ τῆς δὲν ἐβγῆκε εἰς τὴν σκηνήν,

χωρὶς νὰ την πάση ῥγος. Καὶ σὺ

ζεῖς ἐναὶ θάρρος!

— Εέξχασες πῶς ἔβαλαμε στούχη-
μα διὸ πεντάρες; εἴπεν ἐκείνη ὡτὶ
ἄλλης ἀπαντήσεως. Λοιπὸν αἱ διὸ πεν-
τάρες εἶνε δικές μου. Μοῦ φαίνεται πῶς
τες ἄκουων νὰ βρούτοιν μέσα στὴν τσέ-
πη τῆς δούλης σας Φραντζεσκούλας,
κύριε Πήτερ-Τζάν! — ἐπρόθεσε καθὼς
τοῦ ἔκαμψε μίαν ὑπόκλισιν.

Ο Πετρογιάννης εἶδεν διτὶ δὲν θὰ
κατώρθωνε τίποτε, ἐκτὸς πλέον ἀγέπα-
ρακαλοῦσε δλους τοὺς ἀγίους τοῦ Πα-
ραδείσου νὰ βοηθήσουν διὰ νὰ μήν ταχά-
ση ἡ ὑπηρέτρια τῆς χυρίας Κυρατσάκη,
τὴν στιγμὴν ποὺ θά την ἐμάλλονεν τὴν
κυρά της.

Η ωρα ἦτο ἔξι τὸ βράδυ, καὶ ἡ
«πρώτη» τῆς Κυρίας Κυρατσάκη ἐπρό-
κειτο νὰ δοθῇ εἰς τὰς διτά.

Η Γρατσιέλλα εἶχεν ἀποφασίση καὶ
διατάξην νὰ ἐνδυθοῦν οἱ τρεῖς ἡθοποιοί
μέσα εἰς τὸ ίδικόν της δωμάτιον, διὰ γὰ
βοηθῆ ὁ ἔνας τὸν ἄλλον. Εἶχε στήση τὸ
κρεβετάκι της, καὶ εἶχεν ἀπλώση ἐπάνω
τὰ διάφορα φορέματα ποὺ θὰ ἔβαζεν ὡς
ἰππεύτρια, ὡς χορεύτρια καὶ τέλος ὡς
χυρία Κυρατσάκη. «Ολα ἡσαν ἔτοιμα.
Αἱ τοιχοκολλήσεις εἶχαν τοποθετηθῆ
ἐπάνω εἰς ξύλινες τάβλες, ποὺ ἐφωτί-
ζονται μὲ λάμπες καὶ εἶχαν στήθῃ εἰς τὰ
καταφάνεστερα μέρη. Εἰς τὴν πρόσοψιν
τοῦ θέάτρου ἦτο σειρὰ δόλοκλήρος ἀπὸ
τέτοια πράγματα. Ο Γέρος ἐκτυποῦσε
τὸ μεγάλον του τύμπανον, καὶ ὁ Μαθίδης
μὲ τὸν Μουρμούρη έκαμψαν τοῦμπες καὶ
ἀστεῖα διὰ νὰ φέρουν τὸν κόσμον.

Η Τοιχός πλέον νὰ ἐτοιμασθοῦν
ἡ Ρίτα ἔκαμψε τὴν καμαριέραν τῆς
Γρατσιέλλας, καὶ ἡ Γρατσιέλλα ἀντα-
πέδωσε τὰ ίσα εἰς τὴν Ρίταν. Ο Πε-
τρογιάννης, ὁ διπότος εἶχε στολισθῆ πολὺ^{γρήγορα}, ἐδίδε μίαν καρφίσαν εἰς τὴν
μίαν, ἐφωτίζε τὴν ἄλλην μὲ τὴν λά-
ππαν. Δεν ἦτο μικρὸ πράγμα, ἔως που
νὰ τελειώσῃ ὁ στολισμὸς αὐτῶν τῶν
δύο δεσποιγίδων.

Τέλος, ἡ κούβαθη τὸ κουδοῦνι τῶν πα-
ρασκηνῶν, καὶ ἡ Γρατσιέλλα ἔφυγε σὲν
ἀστραπή διότι, πρὶν εἰσέλθῃ εἰς τὴν
σκηνήν, εἶχεν ἔνα σωρὸ γυμνάσματα καὶ
χοροὺς νὰ κάμη εἰς τὴν ἐξέδραν, διὸ
πράγμα: ἀν ἔβλεπε τὴν Μαργαρώ νὰ τα-
χάνη, ἥθελε γὰ προφάση καὶ νὰ της
σφυρίξῃ τὰ λόγια της. Δι' αὐτὸν εἶχε
μάθη καλὰ ἀπ' ἔξω, διὸ μόνον τὸ δικό
του ἄλλα καὶ τὸ δικό της μέρος. Η Φραντζεσκούλα
καὶ τὸν θάλατταν εἶσε τὴν σκηνήν του
τραπάκη εἶδεν εἰς τὰς ἀπαντήσεις τῆς
ὑπηρέτριας της εἰλικρινέστερον τόνον,
καὶ τὰ λόγια της ἐπήγαναν «ένα σου
κ' ἔνα μου!»

Καὶ διτὶ λέγει... Μάλιστα ὁ ἀδελφός της δὲν
εἰμπορεῖ πλέον νὰ τὴν παρακολουθήσῃ.
Καὶ φυσικά... διότι αὐτὴ δὲν λέγει:
πλέον τὸ κείμενον τοῦ μέρους της. «Ε-
χασε τὴν σειρὰν μίαν στιγμήν, καὶ ἀπὸ
τότε λέγει διτὶ τῆς ἔληθρης στὸ μαλά-
προσθέτει λέξεις, ἐπικοινωνεῖ διάχραν τῆς
φράσεις. Η Μαργαρώ ἐπήρε δρόμο! Η
κακία τῆς χυρᾶς της παρακινεῖ νὰ
λέγῃ λόγια καὶ νὰ κάμη γερογομίας,
τὰς ὁποίας δὲν ἔχει μάθη φαντάζεται
διτὶ εἶνε τὸ θύμα τῆς Σταμάτας ἀκόμη,
καὶ αὐτὸν τῆς ἀποστολής δάκρυα, ἀληθινά
δάκρυα πόνου καὶ συγκινήσεως...»

Ζητεῖ τὸ μανδύλι της διὰ νὰ τα σκου-
πίσῃ... Αλλὰ ἡ Μαργαρώ δὲν ἔχει
μανδύλι. Τότε, ἐπάνω εἰς τὴν σκηνήν,
σχεδὸν στεφανωμένη μὲ τὴν αὐλαίαν ἡ
θοια καταβαίνει, ἡ Φραντζεσκούλα τῆς
κωμῳδίας ἀπράξει τὴν ἄκρων της πο-
διάς της καὶ σκουπίζει τὰ δάκρυα της.

— Εγώ τὸν ἔβρασα, ἀγάπη
μου. Καὶ εἶνε στὴν ἐντέλεια. Ε-
λα, ρούφα του, στὴν υγειά μου!
— Αφοῦ εἶνε ἔτσι, στὴν υγειά
σου!

Καὶ ἡ Γρατσιέλλα ἀπαντέβασε
μονορροοῦσι τὸ φλυτζάνι τοῦ δύγα-
ματικοῦ καφέ, τὸν διποίον τῆς
ἔφερεν διπαπούς της.

— Θά σας φέρω σὲ λιγάνι καὶ
τὸν δικό σας, παιδάκια μου, εἴπε
τότε αὐτὸς εἰς τὰ δύο ἀδέλφια...
Τώρα δύμας, σιωπή... ἀρχίζει τὴν
παράστασις.

Η Γρατσιέλλα ἐπέτυχε θαυ-
μάσια. Ήτο ζωηρά, πεταχτή,
ἐπιτηδεία, καὶ πρὸ πάντων «χα-
ριτωμένη». Τὴν ἔχειροκρότησαν
καὶ τὴν ἔκαμψε μὲ πάναλάθη διτὶ
καὶ τρεῖς τὰ μέρη της δχι μόνον οἱ
θεαταὶ ἄλλα καὶ οἱ ἡθοποιοί διότι
εἶχε τοὺς ἔγκαθέτους της εἰς τὴν
σκηνήν, καὶ μεταξὺν αὐτῶν πρώτη
καὶ καλλίτερη ἦτο ἡ Μαργαρώ, ἡ
διποία ἐδίδε τὸ σύνθημα τῶν χειροκρό-
τησεων.

Κατόπιν ἡ αὐλαία ἐπεσει, καὶ πάλιν
ήνοιξε διὰ τὴν χυρίας παράστασιν. Η
Γρατσιέλλα ἡσθάνθη τότε διτὶ ἔβάρυνε
τὴν χυρά της νὰ καλοπεράσῃ!»

Η Φραντζεσκούλα ἀντελήφθη αὐτὸν τὸν
ἐπιδοκιμαστικὸν θόρυβον, καὶ ἐπήρε
θάρρος. Ήσθάνθη διτὶ τὴν ὑπεστήριξαν,
διτὶ τῆς ἀγοραγὸν τὸν δρόμον, καὶ δὲν
εσταμάτησε. Αχριδῶς ἐκέινη τὴν στιγ-
μὴν ἐπρόκειτο ν' ἀρχίσῃ τὸν μεγάλον
της λόγον, εἰς τὸν ὄπιστον θά ἐκρίνετο
ἡ ἐπιτυχία ἢ η ἀποτυχία τοῦ ἔργου.

«Φθάνει νὰ μῆ φοβηθοῦν οἱ κατοίκοι
μας! ἐσκέπτεσθαν ὁ κόσμος καθὼς καὶ νὰ
μείνην ευχαριστημένοι ὁ Μουρμούρης
καὶ οἱ Βερτράνδοι!»

Διὰ νὰ παρῇ θάρρος μόνη της, ἔκα-
μεν διότι διπότος εἶχε στολισθῆ πολὺ^{γρήγορα},
τὸ μέρος τῆς Κυρίας Κυρατσά-
κη. Τὰ λόγια της ἤσαν ἀπότομα, ὃ τό-
νος της ἔηρτατος, τὸ βλέμμα της κακὸ
καὶ ἡ χειρογομία της χειροτέρα. Καὶ
αὐτὸν ἔκαμψε καταφανεστέραν τὴν ἀντί-
θεσιν τῶν χαρακτήρων τῆς χυρίας καὶ
τοῦ κυρίου Πήτερ-Τζάν, διότοις ἐφαίνετο
εἶχε πιὴ εἰς τὴν ζωὴν της, ἀπολογεῖται
μὲ πολλὴν θερμήν καὶ πεποιθησιν.

— Οχι. — Νὰ σου το ἕως ἐγώ. Τρεῖς φορες
πεισσότ

πώς ή Γρατσιέλλα πληρόνει για μάς...

— Πώς αυτό;

— Νά... ή Μουρμούρα το έβαλεν ώς δρόν.

— Το έβαλε, πρίν μάθη ἄν βγαίνη τίποτε από μάς ολλανδέζερα;

— Ύστερα, σπώς και πρώτα. Και άπόψε ακόμα, της έκραγης από τὸν μισθό της «για τοσήν τῶν δύο μωρών», σπώς είπε.

— Αυτό είναι άδικία, και δεν ήμπορούμε νά το παραδεχθούμε. Να κάνωμε παραπόνα στὸ Γέρο. Διότι ή Γρατσιέλλα είναι άξια νά μή ζητήσῃ τίποτε, από

φέρο μήπως και μας λιγοστέψουν τὸ φαγί μας.

— Εγεις δίκαιον μονάχα, μήν παίρνης φόρο, Μαργαρώ μου. «Ας καθήσωμε φρίνιμα, μην τοχη και σπάσωμε τὰ πιάτα. Πρίν απὸ οὐτώ ήμέρες ήμαστε εύχαριστημένοι νά μας πάρουν για ένα κομμάτι ψωμί. Λοιπόν, μάς δίδουν από τρεις κομμάτες τὴν ήμέρα, και κάτι τι μάζι μὲ τὸ ψωμί. Και αύτά, τὰ δέρειον δεν πρέπει νά κάμωμε χωρίς νά την έρωτήσωμεν.

— Αδιάφορον, έγω δεν πιστεύω γα κάμω υπομογή παραπάνω απὸ μία έδδομάδα. Αν έως τότε αὐξήσῃ ακόμα η είσπραξις και δεν μας πληρώσουν, βγαίνω τότε κ' έγω απὸ τὰ δρία μου, η μάλλον.. δεν ξαναγάινω στὴ σκηνή.

— Εύρω δύμας έγω κάποιαν, που θά της κακοραγή ἄν χαστι αυτήν τὴν δια σκέδασιν.

— Αλήθεια λέσ.. . «Αν ξέρες, Πετρογιάννη μου, πώς αγαπώ τὴν τέχνη μου! Τέχνη μου είναι τώρα, είρηκι κ' έγω ήθοποίος τώρα, δεν είν' έτοι;

(«Επειτα συνέχεια)

N. ΠΟΡΙΩΤΗΣ
[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Κας A. Λατούς.]

ΟΛΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ

— Ενας γάλλος σοφός, μέλος τῆς Ακαδημίας τῶν Επιστημῶν, ἐπενόησε μίαν εὑνοεστάτην μέθοδον διὰ γ' απολαμβάνη τὴν δροσίαν τῆς θαλασσίας αὔρας. χωρὶς νά σαλεύῃ απὸ τὸ σπίτι του και απὸ τὸ Παρίσι. Εἰς μίκην λίτεραν δύσγανούχου θυμάτος, περιέχοντος ἐν γραμμαρίον αἰθέρος κεκορεσμένου δι' ζεύντος, διαλύει δύο και ήμιτο γραμμαρία θαλασσίου ἀλατος. Διαχύνει μὲ ένα φεκαστήρα τὸ ύγρον εἰς δύον τὸ δωμάτιον, ἐκετὸν περίπου γραμμάτων καθεώραν. Ανοίγει τὰ παράθυρα και τὴν θύραν διὰ νὰ σηματίζεται ρέματα, τὸ διάπονο τότε τοῦ καμνεῖ τὴν αἰσθησιν τῆς ἀλμυρᾶς αὔρας τῆς ἀκρογιαλίας. Και δὲ πινοητήκος σοφὸς τὴν απολαμβάνει μαχαρίων· κάθεται εἰς μίαν κούνιστην πολυθρόνα, κλείει τὰ μάτια, και, ἐνώ αναντέπει τὴν οσμὴν τῶν κυμάτων, φαντάζεται διτι ακούει και τὸ ήχον των, διοτι κρατεῖ κοντὰ εἰς τὸ αὐτήν ένα θαλασσινὸν κοχύλιον, τὸ διόπονο τοῦ φέρει τὴν ασθενὴ ἀπήγησιν τοῦ πολυκυακάντου πόνου.

— Α! βέβαια ἐτάνω στὴ σκηνή φαίνεται και καλοφαίνεται ὅποιος τοῦ ἀρέσει νά επιδειχνύεται... Μά... στάσου! ακούω τὴν Μουρμούρα ποὺ συζητεῖ με τὸν Γρατσιέλλα.

— Και φωνάζει τόσο δυνατά, είπεν η Μαργαρώ, ωστε και τ' αὐτή σου νὰ φράξεις, πάλιν θὰ την ἀκούσης.

— Η Μουρμούρα ἔλεγε μὲ τὴν στρυγήν φωνήν της:

— Απὸ τότε που ἔχει προστατευούμενος ή δεσποινίς, μάς ἀρχίσε νά μας κάνη τὸν καμπόσο!... Απὸ πότε, παρακαλῶ, κυθερούν ἐδῶ τὰ μυξιάρικα; Επιτά πώς θα μάθετε τοὺς «Ἐπειτα τιάροδες». Απόψε κι' δλας ή πρόδρομος είπε της σήμερα δικτύητος δεν η-

πα, και δεν ἀλλάζω ἀπόφασι! «Αν ἐνοῦς νά πάρω κανένα σφυρί για νά σου το βάλω στὴν καυκάλα σου, πώς κι' δλας νά το φέρω...»

— Λυπούμας παραπολύ, ἀπήντησε η Γρατσιέλλα μὲ ήρεμίαν και σταθερότητα φωνῆς ἀλλά δεν εἶνε δυνατὸν γὰ παίξωμε αὐτὴν τὴν καυκάλα, και δεν δηλαπορούσε νά ἐφαρμοσθῇ!...

❀

Γιωρίζετε νά ποτίζετε τὰ ἀνθη σας; — «Ω! τὸ μεγάλο πράγμα! — θά μου ἀπαντήσετε.

— Αι φουρτούνα σου! θά μου πήσει γιατί;

— Ναι, γαί; νά μάς το τη! έπροσθεσεν διαβράνδος, ούτοις ήλθε γά λάθη μέρος εἰς τὴν συζήτησιν.

— Απλούστατα, διότι δεν μας κάνει. Δηλαδή δεν εἶνε καυκάλα για γά την παραστήσουν παιδιά. Εγώ ποτὲ δεν θέτετε τόσον νερὸν ὡστε νά γίνεται λασπητη τὸ χώμα αρκεῖ μόνον νά διατηρηταί υγρασία εἰς αὐτό. Τὸ ίδεως πότισμα είνε, αντὶ νὰ χύνεται ἀπὸ ἐπάνω τὸ νερό, νὰ πέρνεται τὴν γλάτταν καὶ νὰ τὴν βουτάται δι' ολίγην ωρὰν εἰς ἓν κάδον μὲ νερό μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον ύγρανονται εἴς ίσου αἱ οἰκίαι τοῦ φυτοῦ. Φροντίζετε δὲ πάντοτε νὰ προφυλάξετε τὰ ἀνθη σας ἀπὸ τὰ ρεύματα τοῦ αέρος και νά τα ἔχετε κοντά εἰς τὰ παράθυρα, δην εύρισκουν διτι χρειάζονται. φῶς δηλαδή και ήλιον, διὰ νὰ τρέφωνται και νὰ μεγαλώνουν.

— Ακου τὴν κουτή! είπεν η Μουρμούρα, μὲ αὐτὸν ίσα εἰς τὸ αστείο. Θα λιγαθή δέρειον δὲν πρέπει νά κάμωμε χωρίς νά την

ερωτήσωμεν.

— Αδιάφορον, έγω δεν πιστεύω γα κάμω υπομογή παραπάνω απὸ μία έδδομάδα. Αν έως τότε αὐξήσῃ ακόμα η είσπραξις και δεν μας πληρώσουν, βγαίνω τότε κ' έγω απὸ τὰ δρία μου, η μάλλον.. δεν ξαναγάινω στὴ σκηνή.

— Εύρω δύμας έγω κάποιαν, που θά της κακοραγή ἄν χαστι αυτήν τὴν δια σκέδασιν.

— Αλήθεια λέσ.. . «Αν ξέρες, Πετρογιάννη μου, πώς αγαπώ τὴν τέχνη μου! Τέχνη μου είναι τώρα, είρηκι κ' έγω ήθοποίος τώρα, δεν είν' έτοι;

(«Επειτα συνέχεια)

N. ΠΟΡΙΩΤΗΣ
[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Κας A. Λατούς.]

το δυνατὸν νά το ἐπιτρέψῃ, — ἀνέκραξε κάποιος ἀκροατής.

— «Ω! δεν είπα πώς είχαν παγώση ὅλα τὰ πράγματα ἀνεξαρέτως; Λοιπόν και ὁ νόμος τῆς βαρύτης ήτο παγωμένος και δεν ἡμπορούσε νά ἐφαρμοσθῇ!...

❀

Γιωρίζετε νά ποτίζετε τὰ ἀνθη σας; — «Ω! τὸ μεγάλο πράγμα! — θά μου ἀπαντήσετε.

— Αι φουρτούνα σου! θά μου πήσει γιατί;

— Ναι, γαί; νά μάς το τη! έπροσθεσεν διαβράνδος, ούτοις ήλθε γά λάθη μέρος εἰς τὴν συζήτησιν.

— Απλούστατα, διότι δεν μας κάνει. Δηλαδή δεν εἶνε καυκάλα για γά την παραστήσουν παιδιά. Εγώ ποτὲ δεν θέτετε τόσον νερὸν ὡστε νά γίνεται λασπητη τὸ χώμα αρκεῖ μόνον νά διατηρηταί υγρασία εἰς αὐτό. Τὸ ίδεως πότισμα είνε, αντὶ νὰ χύνεται ἀπὸ ἐπάνω τὸ νερό, νὰ πέρνεται τὴν γλάτταν καὶ νὰ τὴν βουτάται δι' ολίγην ωρὰν εἰς ἓν κάδον μὲ νερό μὲ αὐτὸν τὸ φυτοῦ. Φροντίζετε δὲ πάντοτε νὰ προφυλάξετε τὰ ἀνθη σας ἀπὸ τὰ ρεύματα τοῦ αέρος και νά τα ἔχετε κοντά εἰς τὰ παράθυρα, δην εύρισκουν διτι χρειάζονται. φῶς δηλαδή και ήλιον, διὰ νὰ τρέφωνται και νὰ μεγαλώνουν.

— Ακου τὴν κουτή! είπεν η Μουρμούρα, μὲ αὐτὸν ίσα εἰς τὸ αστείο. Θα λιγαθή δέρειον δὲν πρέπει νά κάμωμε χωρίς νά την

ερωτήσωμεν.

— Αδιάφορον, έγω δεν πιστεύω γα κάμω υπομογή παραπάνω απὸ μία έδδομάδα. Αν έως τότε αὐξήσῃ ακόμα η είσπραξις και δεν μας πληρώσουν, βγαίνω τότε κ' έγω απὸ τὰ δρία μου, η μάλλον.. δεν ξαναγάινω στὴ σκηνή.

— Εύρω δύμας έγω κάποιαν, που θά της κακοραγή ἄν χαστι αυτήν τὴν δια σκέδασιν.

— Αλήθεια λέσ.. . «Αν ξέρες, Πετρογιάννη μου, πώς αγαπώ τὴν τέχνη μου! Τέχνη μου είναι τώρα, είρηκι κ' έγω ήθοποίος τώρα, δεν είν' έτοι;

(«Επειτα συνέχεια)

N. ΠΟΡΙΩΤΗΣ
[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Κας A. Λατούς.]

ΟΛΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ

— Ενας γάλλος σοφός, μέλος τῆς Ακαδημίας τῶν Επιστημῶν, ἐπενόησε μίαν εὑνοεστάτην μέθοδον διὰ γ' απολαμβάνη τὴν δροσίαν τῆς θαλασσίας αὔρας. χωρὶς νά σαλεύῃ απὸ τὸ σπίτι του και απὸ τὸ Παρίσι. Εἰς μίκην λίτεραν δύσγανούχου θυμάτος, περιέχοντος ἐν γραμμαρίον αἰθέρος κεκορεσμένου δι' ζεύντος, διαλύει δύο και ήμιτο γραμμαρία θαλασσίου ἀλατος. Διαχύνει μὲ ένα φεκαστήρα τὸ ύγρον εἰς δύον τὸ δωμάτιον, ἐκετὸν περίπου διαλύει τὴν αἰσθησιν τῶν διαγένην καὶ καλλιγράφεις τὴν παραστήσην του και καθεώραται τὸν τρόπον μὲ τὸν τρόπον τοῦ ιστορικού τοῦ τόπου του.

— Σὲ λίγο η Σορία γυρίζει πίσω.

— Μαρά, λέγει, ήτον θεοσκότεινα στὴ σκάλα και κάμα λάθος: αντὶ νὰ φάγω ένα γλυκόδεψακοντάς, διὰ νὰ τρέφωνται και νὰ μεγαλώνουν.

• Εορτὴν ὑπὸ του Μέλλοντος Διπλωμάτων.

ΟΙ ΤΡΕΧΟΝΤΕΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ
ΑΙΓΑΙΟΥ ΣΥΝΑΡΟΜΗΤΑΣ ΤΗΣ
ΔΙΑΠΛΑΣΙΣΣΕΩΣ

1. — Διαγωνισμὸς Εεσπαθωμάτων.
λήγει τὴν 30 Νοεμβρίου, (Ίδε τοὺς δρόους εἰς τὸ 1ον φύλλον ἐ.)

